

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Ing. P. D.**, zast. Ing. Františkem Mejtou, daňovým poradcem se sídlem Písek, tř. Národní svobody 33, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.6.2010 č.j.: 39/57 230/2010-392

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ve spojení s opravným rozhodnutím ze dne 7.2.2011 č.j. 904/21 940/2011 žalovaný rozhodl podle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) o žádosti žalobce ze dne 10.4.2010 o prominutí daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2004 ve výši 78.620,- Kč tak, že tuto žádost zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prominutí daně dle § 55a zákona o správě daní je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona. K nápravě či odstranění vad zákonnosti rozhodnutí o stanovení daně v daňovém řízení slouží, resp. jsou určeny jiné opravné prostředky než prominutí daně. Důvodem pro aplikaci ustanovení § 55a zákona o správě daní je u prominutí daně pouze existence nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, nikoliv tvrdost, přičemž nesrovnalost není ani nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově-právních norem. O nesrovnalost půjde zejména v případech účinků zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, např. když při striktním dodržení platné zákonné úpravy by došlo v některém případě k dvojímu zdanění u téhož daňového poplatníka, aniž by toto dvojí zdanění bylo zákonem výslovně zamýšleno nebo dojde-li v ojedinělých případech k retroaktivitě zákona

v neprospěch daňových subjektů. O takové důvody se však v posuzovaném případě nejedná. Daňový subjekt (tj. žalobce), který v době podnikání vedl daňovou evidenci, postupoval při ukončení podnikání v souladu s ust. § 23 odst. 8 písm. b) bod 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro rok 2004 (dále jen „zákon o daních z příjmů“), když upravil základ daně o hodnotu pohledávek za společností Jihočeská Rybena spol. s r.o. v likvidaci, IČ 49019091. Za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů však nelze považovat skutečnost, že usnesení Krajského soudu Českých Budějovicích ve věci zrušení konkurzu na majetek úpadce bylo vydáno až v březnu roku 2008, tedy po lhůtě, do které bylo možno podat dodatečné daňové přiznání. Žalovaný tedy po posouzení skutečností uvedených v žádosti a souvisejícím spisovém materiálu shledal, že žalobcem popisovaný stav nesplňuje zákonné podmínky ve smyslu ustanovení § 55a odst. 1 zákona o správě daní.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce v bodě I. žaloby konstatoval, že v napadeném rozhodnutí bylo výslovně zmíněno, že v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob podaném žalobcem za rok 2004 byl základ daně po právu zvýšen o pohledávku žalobce za společností Jihočeská Rybena spol. s r.o., a že za nesrovnalost nelze považovat skutečnost, že konečné konkursní usnesení bylo vydáno až v roce 2008, tedy po lhůtě k podání dodatečného daňového přiznání.

Žalobce má za to, že mu bylo žalovaným upřeno právo na řádné projednání věci a z tohoto důvodu považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Ve výše uvedeném není totiž obsažena žalobcem namítaná nesrovnalost. Ta je žalobcem spatřována v aplikaci ustanovení § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů ve znění účinném pro rok 2004, resp. v aplikaci ustanovení § 24 odst. 2 písm. y/ téhož zákona, na které je prvně zmíněným ustanovením odkazováno. Žalobce byl v roce 2005 neformálně upozorněn na „vadu“ podaného daňového přiznání /neprovedené dodanění pohledávek při přerušení činnosti/ a tato vada byla právě tak neformálně opravena, tedy nyní ve spise založené daňové přiznání není tím, které žalobce 31.3.2005 skutečně podal. Dle žalobce došlo ke zvýšení základu daně (těž) o pohledávku za dlužníkem, který již byl v konkursním řízení. Právě ve znění bodu 2 písm.y/ (poznámka soudu: žalobce tím má zřejmě na mysli ust. § 24 odst. 2 písm. y/ zákona o daních z příjmů) je skryta logická chyba. Buď někdo je v konkursním řízení, a pak nemohou být známy výsledky takového řízení, nebo jsou již výsledky známy, ale pak již konkursní řízení není, neboť již bylo. Výkladu, že zákonodárcem nebylo zamýšleno dodaňovat pohledávky za úpadci, došlo-li k ukončení (či přerušení) činnosti až po prohlášení konkursu, svědčí následný vývoj. Tedy zákon byl vůči žalobci uplatněn správcem daně způsobem, který zákonodárce pravděpodobně nezamýšlel. Žalovaný při svém posuzování možná nevzal uvedené v potaz a zejména nepřihlédl k tomu, že konkurs byl na dříve uvedenou společnost prohlášen již 4.12.2002.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že po obdržení výzvy soudu k podání vyjádření shledal, že ve výroku napadeného rozhodnutí jsou uvedeny chybné údaje, a proto bylo Ministerstvem financí dne 7.2.2011 vydáno opravné rozhodnutí č.j. 904/21 940/2011. Žalovaný dále konstatoval, že podle § 55a zákona o správě daní Ministerstvo financí mohlo daň zcela nebo částečně prominout pouze z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní je specifickým mimořádným opravným prostředkem, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona, ale k úplnému či částečnému prominutí platební povinnosti daňového poplatníka. Z důvodu odstranění tvrdosti tak může žalovaný učinit pouze u příslušenství daně. Důvodem pro prominutí daně dle ustanovení § 55a zákona o správě daní je tedy existence nesrovnalostí při uplatňování

daňových zákonů. Aplikace důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je vzhledem ke své povaze výjimečná, neboť jejím hlavním smyslem je reagovat na možné protiklady v daňových zákonech, přičemž nesrovnalostí není ani nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově právních norem. Za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů lze považovat např. situaci, kdy při striktním dodržení jedné právní normy dojde v důsledku aplikace druhé právní normy v některém případě ke dvojímu zdanění daňového subjektu. O nesrovnalost půjde i v případě, kdy nastane kolize při aplikaci dvou právních norem (může se jednat i o normy obsažené ve stejném daňovém předpise). V daném případě je předmětem sporu posouzení vztahu § 23 odst. 8 a § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů. Z těchto ustanovení vyplývá, že daňový subjekt, který vede daňovou evidenci při ukončení podnikání, musí v tomto okamžiku zvýšit (výsledek hospodaření) o hodnotu pohledávek bez ohledu na to, že nejsou (a možná již nikdy nebudou) zaplacený. Existují zde výjimky, tedy pohledávky, které není nutno při ukončení podnikání zdaňovat. Jsou to pohledávky za problémovými dlužníky podle § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů, mimo jiné za dlužníky, kteří jsou v konkurzním a vyrovnávacím řízení nebo u nichž soud zamítl návrh na prohlášení konkurzu nebo u nichž soud zrušil konkurz pro nedostatek majetku a pohledávka byla poplatníkem přihlášena do konkurzu a měla být vypořádána z konkurzní podstaty.

Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce ukončil ke dni 1.4.2004 jako fyzická osoba vedoucí daňovou evidenci svou podnikatelskou činnost a v daňovém přiznání za výše uvedené zdaňovací období zvýšil základ daně mimo jiné o hodnotu neuhrazených pohledávek v částce 291 962,20 Kč za společností Jihočeská Rybena spol. s r.o. v likvidaci, na kterou byl dne 4.12.2002 prohlášen konkurz. Tyto pohledávky žalobce přihlásil do konkursního řízení již dne 2.1.2003. Konkurz byl ukončen dne 21.3.2008 s odůvodněním, že konkurz se zrušuje z důvodu, že majetek úpadce nepostačuje k úhradě konkurzu. Žalobce v žádosti ze dne 10.4.2010 požádal o prominutí daně ve výši 78.620,- Kč z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Jedná se o částku daně z příjmů, kterou žalobce vypočítal tak, že původní základ daně snížil o hodnotu pohledávek přihlášených do konkurzu a daň z tohoto základu daně odečetl od daně vyměřené v řádném daňovém přiznání. V předmětné žádosti žalobce uvedl, že ustanovení zákona je tvrdé v tom, že pokud by v době podání daňového přiznání bylo konkurzní řízení se společností Jihočeská Rybena spol. s r.o., už ukončeno, nebyl by nucen zvýšit základ daně o shora uvedené pohledávky dle § 23 odst. 8. Dále uvedl, že nespĺňoval podmínky dle § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů, a tudíž byl povinen zvýšit základ daně o hodnotu pohledávek. Z tohoto sdělení žalobce v žádosti o prominutí daně lze usuzovat, že aplikace výše uvedených ustanovení zákona o daních z příjmů jím byla chybně pochopena. Lze souhlasit s tím, že o předmětné pohledávky nemusel být zvýšen základ, avšak tuto skutečnost nebylo možné zhojit na žádost o prominutí daně, neboť právě tuto skutečnost nelze považovat za nesrovnalost. Žalovaný dodal, že v roce 2010, kdy byla podána žádost o prominutí daně, nebylo na daný případ možné užít jiné mimořádné opravné prostředky vzhledem k tomu, že za zdaňovací období roku 2004 daňovému subjektu uplynula tříletá lhůta pro stanovení daně.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že není pravdou, že aplikace příslušných ustanovení zákona o daních z příjmu jím byla chybně pochopena. Žalobce uznává, že postup, ke kterému byl správcem přiměřen, odpovídá zákonnému textu. Naopak, vyjádření žalovaného je samo důkazem nesrovnalostí v uplatňování daňových zákonů. Náhled, že základ daně se při ukončení činnosti nezvyšuje o pohledávky za dlužníky v konkursním řízení, totiž neodpovídá textu zákona. Poplatník je (byl) povinen zvýšit svůj

základ daně i o pohledávky za dlužníky v (neskončeném) konkursním řízení. Žalobce tak neměl žádnou možnost uplatnit postup naznačený žalovaným.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplývá, že žalobce dne 31.3.2005 podal u Finančního úřadu v Českých Budějovicích přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004, ve kterém na řádku 54 vypočetl základ daně ve výši 458.200,- Kč a na řádku 58 vypočetl daň ve výši 107.060,- Kč. Daň byla žalobci správcem daně vyměřena postupem podle § 46 zákona o správě daní dne 5.8.2005, a to ke dni 31.3.2005. Žádostí ze dne 10.4.2010 žalobce požádal žalovaného podle § 55a zákona o správě daní o prominutí daně z příjmů fyzických osob za rok 2004 ve výši 78 620,- Kč. Žádost odůvodnil tím, že v roce 2004 ke dni 1.4.2004 jako fyzická osoba - podnikatel ukončil samostatnou výdělečnou činnost. Z tohoto důvodu byl povinen postupovat podle § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů a upravit základ daně za rok 2004 mj. o výši neuhrazených pohledávek. V podaném přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004 žalobce zvýšil základ daně také o částku pohledávek ve výši 291 962,20 Kč, které evidoval za firmou Jihočeská Rybena s.r.o. (IČ: 49019091). Firma Jihočeská rybena s.r.o., v dalším průběhu své existence vyhlásila své zrušení likvidací, které postupně přešlo v konkurzní řízení. Konečný výsledek konkurzu byl pro žalobce takový, že ze shora uvedené výše pohledávek od správce konkurzní podstaty neobdržel nic. Žalobce dále v žádosti o prominutí daně uvedl, že se domnívá, že ustanovení zákona je tvrdé v tom, že pokud by bylo s firmou Jihočeská Rybena s.r.o., v době podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004 ukončeno konkurzní řízení, nebyl by nucen zvýšit základ daně o shora uvedenou hodnotu pohledávek. Smyslem tohoto postupu je nevybírat daň od fyzických osob v případě, kdy je ohrožena úhrada pohledávek. Žalobce byl v tomto případě prakticky ve stejné pozici, avšak nesplňoval podmínky § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů, a tudíž byl povinen zvýšit základ daně o hodnotu výše uvedených pohledávek. Na základě výsledku konkurzního řízení tedy žalobce vlastně uhradil daň z příjmů z částky, kterou již nikdy nebude inkasovat. Na tomto místě žalobce poznamenal, že v současné době již vypršela lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání. Částka daně z příjmů, která je předmětem žádosti o prominutí daně, byla dle žalobce vypočítána porovnáním výpočtu daně ze základu daně sníženého o hodnotu pohledávek a údajů uvedených v daňovém přiznání. Z výše uvedených důvodů žalobce požádal o prominutí daně z příjmů vypočtené na základě zvýšení základu daně o hodnotu pohledávek za firmou Jihočeská Rybena s.r.o., z důvodů nesrovnalostí zákona vyplývajících z přístupu v dodání pohledávek v jeho případě a případě již probíhajícího konkursního řízení v době podání daňového přiznání s tím, že finanční efekt pro věřitele je v obou případech shodný.

O žádosti žalobce o prominutí daně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím s odůvodněním, jak bylo popsáno shora.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Uvedl, že nezpochybňuje oprávnění žalovaného o žádosti o prominutí daně rozhodnout tak, že se tato žádost zamítá, nicméně žaloba je postavena na tvrzení, že není pravdou, že by správce daně nemohl dělat nic jiného než dodržovat zákonné ustanovení, podle kterého postupoval a které je výjimkou při navýšení daňového základu. Podle ustanovení § 24 odst. 2 písm. y/ zákona

o daních z příjmů není-li znám výsledek konkurzního řízení, pak na žalobce toto ustanovení nemůže dopadat. Žalobce byl v pozici, kdy ještě konkurzní řízení nebylo ukončeno a kdy nebyl znám výsledek tohoto řízení. Napadené rozhodnutí se dle žalobce nevypořádalo s jeho námitkou stran špatné aplikace uvedeného ustanovení a s námitkou, že v tomto ustanovení je zjevná vada. Nesrovnalost spočívá v tom, že toto ustanovení je aplikováno různě - právnické osoby tvoří opravné položky, zatímco fyzické osoby mohou snižovat základ daně jen na základě již známého výsledku konkurzního řízení. Toto ustanovení nelze aplikovat, protože je nesrozumitelné v tom, že pokud žalobcův dlužník vstoupil do konkurzního řízení, nemůže být ještě znám výsledek tohoto konkurzního řízení.

Žalovaný při jednání před soudem poukázal na to, že odpovědnost za podání správného daňového přiznání v dané věci tížila žalobce. Každý je totiž povinen si sám daň vypočítat. Ministerstvo financí nikoho, tedy ani žalobce, nenavádělo, jak si má (při podání daňového přiznání) počínat. Daňový základ byl navýšen samotným žalobcem a žalovaný v dané věci neshledal nesrovnalosti v uplatňování daňových zákonů.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 40 odst. 16 zákona o správě daní daňový subjekt je povinen v daňovém přiznání nebo hlášení daní si sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši.

Podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení.

Podle § 55a odst. 1 zákona o správě daní ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Podle § 23 odst. 8 písm. b/ bodu 2 zákona o daních z příjmů výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji, z něhož se vychází pro zjištění základu daně za zdaňovací období (část zdaňovacího období) předcházející dni ukončení podnikatelské nebo jiné samostatné výdělečné činnosti, pronájmu nebo zahájení likvidace, se upraví u poplatníků uvedených v § 2, pokud vedou daňovou evidenci, o výši pohledávek [s výjimkou pohledávek uvedených v § 24 odst. 2 písm. y)] a závazků, s výjimkou přijatých a zaplacených záloh, o cenu nespotřebovaných zásob a o zůstatky vytvořených rezerv; přitom nájemné u finančního pronájmu s následnou koupí nájaté věci se do základu daně zahrne pouze v poměrné výši připadající ze sjednané doby na příslušné zdaňovací období do ukončení podnikatelské činnosti nebo jiné samostatné výdělečné činnosti nebo do ukončení pronájmu. Do základu daně se zahrne při dalším prodeji nespotřebovaných zásob již zahrnutých do základu daně pouze rozdíl, o který převyšuje cena, za kterou byly nespotřebované zásoby prodány, cenu nespotřebovaných zásob zahrnutých do základu daně. Obdobně se postupuje

u poplatníků, kteří měli příjmy z pronájmu (§ 9) a kteří nevedou účetnictví, ale výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatňují nebo uplatňovali v prokázané výši.

Podle § 24 odst. 2 písm. y) bod 1 a 2 zákona o daních z příjmů výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou u poplatníků, kteří vedou účetnictví, jmenovitá hodnota pohledávky nebo pořizovací cena pohledávky nabyté postoupením, vkladem a při přeměně společnosti, případně hrazená daň darovací u pohledávky nabyté bezúplatně, a to za předpokladu, že o pohledávce při jejím vzniku bylo účtováno ve výnosech, byla zahrnuta do výsledku hospodaření upraveného podle § 23 až 33 a k níž lze tvořit opravné položky podle písmene i), za dlužníkem,

1. u něhož soud zamítl návrh na prohlášení konkursu nebo u něhož soud zrušil konkurs pro nedostatek majetku a pohledávka byla poplatníkem přihlášena do konkursu a měla být vypořádána z konkursní podstaty,

2. který je v konkursním a vyrovnacím řízení, na základě výsledků konkursního a vyrovnacího řízení.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Argumentace žalobce, že správce daně jej neformálně přiměl ke změně podaného daňového přiznání, nebyla obsažena v jeho žádosti o prominutí daně, takže žalovaný se jí v napadeném rozhodnutí logicky vůbec nezabýval. Žalobce se prominutí daně domáhal ze zcela jiného důvodu, a již proto nemůže mít uvedená argumentace, která je navíc pouze ničím neprokázaným tvrzením, žádný vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud k tomu dodává, že za správnost, úplnost a pravdivost podaného daňového přiznání, které vlastnoručně podepsal, nese odpovědnost žalobce jakožto daňový subjekt a nikoliv správce daně. Žalobce v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004, které je obsahem spisového materiálu, výslovně prohlásil, že všechny *jím uvedené* údaje v tomto daňovém přiznání jsou pravdivé a úplné.

Žalobce za důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí v žalobě označil skutečnost, že žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal s tou nesrovnalostí vyplývající z uplatňování daňových zákonů, na kterou žalobce poukazoval ve své žádosti o prominutí daně. Této žalobní námitce však nelze přisvědčit. Žalobce totiž v žádosti o prominutí daně ze dne 10.4.2010 neoznačil za důvod nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů logický rozpor, který shledává ve znění ust. § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů. Na tento rozpor žalobce poprvé poukázal až v žalobě. V žádosti o prominutí daně o rozporu ve zmíněném ustanovení, který v žalobě popsal slovy „buď někdo je v konkursním řízení, a pak nemohou být známy výsledky takového řízení, nebo jsou již výsledky známy, ale pak již konkursní řízení není, neboť již bylo,“ vůbec nehovoří. Jediným důvodem „nesrovnalosti“, který žalobce v žádosti o prominutí daně zároveň výslovně označil za „tvrdom“ daného ustanovení zákona, bylo jeho tvrzení, že pokud by bylo se společností Jihočeská Rybena s.r.o., již ukončeno konkurzní řízení v době, kdy žalobce podával předmětné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004, nebyl by nucen v daňovém přiznání zvýšit základ daně o hodnotu pohledávek za uvedenou společnost. S tímto jediným důvodem žalobcovy žádosti se však žalovaný v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu vypořádal, když uvedl, že „za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů nelze považovat skutečnost, že usnesení Krajského soudu Českých Budějovicích ve věci zrušení konkursu na majetek úpadce bylo vydáno až v březnu roku 2008“. Tomuto závěru žalovaného soud plně přisvědčuje, neboť okamžik vydání rozhodnutí soudu o zrušení konkursu, který je skutečností nezávislou na

postupu správce daně, rozhodně nelze považovat za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů ve smyslu § 55a odst. 1 zákona o správě daní.

Z obsahu žalobcovy žádosti 10.4.2010 o prominutí daně jednoznačně vyplývá, že žalobce je přesvědčen o tom, že v době podání předmětného daňového přiznání nesplňoval podmínky § 24 odst. 2 písm. y) zákona o daních z příjmů, a byl proto povinen zvýšit základ daně o hodnotu pohledávek za společností Jihočeská Rybena s.r.o., které uplatnil v rámci (dosud neskončeného) konkursního řízení. Tentýž názor ostatně žalobce zastává i nadále, o čemž svědčí jeho argumentace v replice k vyjádření žalovaného, že byl podle zákona povinen zvýšit svůj základ daně i o pohledávky za dlužníky v (dosud neskončeném) konkursním řízení. Žalobce si tedy ustanovení § 23 odst. 8 písm. b/ bodu 2 zákona o daních z příjmů vyložil výše uvedeným způsobem a v souladu s tímto výkladem postupoval při podání daňového přiznání, přičemž svůj výklad zákona a postup podle něj nadále považuje za jediný správný. V takovém případě nelze než konstatovat, že jeho argumentace o údajné nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů postrádá smysl.

Žalobce až následně, s odstupem několika let, začal považovat ze nespravedlivé, že *podle zákona bylo jeho povinností* při podání daňového přiznání navýšit základ daně o hodnotu pohledávek za společností Jihočeská Rybena s.r.o., vzhledem k dosud neskončenému konkurzu na uvedenou společnost, k čemuž by nebyl povinen, pokud by v rozhodné době, tj. v době podání daňového přiznání, bylo toto konkursní řízení již skončeno. Právě a jen s poukazem na tuto skutečnost žádal žalovaného o prominutí daně. V takovém případě se však z jeho strany nejedná o tvrzení o nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, ale o námitku tvrdosti zákona, která na něj vzhledem k době trvání konkursního řízení vůči jmenované společnosti dopadla. Tvrdost zákona ovšem podle § 55a zákona o správě daní nemůže být důvodem prominutí daně, ale pouze jejího příslušenství.

U žalobce nedošlo k žádnému „dodanění pohledávek“, jak mylně uvádí v žalobě. Daň byla žalobci správcem daně vyměřena jednorázově, a to postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní, když správce daně akceptoval způsob, jakým si žalobce daň v daňovém přiznání sám vypočetl. Považoval-li žalobce rozhodnutí správce daně o vyměření daně za nezákonné z důvodu nesprávné výše jemu vyměřené daně, měl proti němu brojit cestou řádných opravných prostředků a následně žalobou u správního soudu, což však neučinil.

To, že na společnost Jihočeská Rybena s.r.o., byl konkurs prohlášen právě dne 4.12.2002, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí rovněž zcela irelevantní. Přesné datum prohlášení konkursu na jmenovanou společnost totiž není skutečností, o kterou by žalobce opíral svou žádost o prominutí daně. Uvedený údaj byl žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí nepochybně znám, neboť se jedná o údaj zjištělný z obecně dostupných informačních zdrojů. O tom, že *konkurs na jmenovanou společnost v době podání předmětného daňového přiznání nebyl ukončen*, žalobce informoval žalovaného v žádosti o prominutí daně. Jedná o podstatu jeho argumentace, jež tvoří zdůvodnění jeho žádosti. Jak již bylo soudem konstatováno shora, s touto žalobcovou argumentací se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.

Tvrzení uplatněné žalobcem v podané žalobě, že *výkladu*, že zákonodárcem nebylo zamýšleno dodávat pohledávky za úpadci, došlo-li k ukončení (či přerušení) činnosti až po prohlášení konkursu, *svědčí následný vývoj*, je naprosto nekonkrétní a jako takové není

způsobilou žalobní námitkou, na jejímž základě by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.